

MAYA
BANKS

*Tintelende
aanraking*

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

© 2017 Maya Banks
Oorspronkelijke titel: *Just One Touch*
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: iStock/dianewphoto
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2600 8
NUR 343
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

Ze rende door het knoestige bos, voortgejaagd door angst, happend naar adem in een poging kostbare zuurstof op te zuigen. De zoveelste tak sloeg haar pijnlijk in het gezicht, en automatisch bracht ze haar hand omhoog ter bescherming. Met haar arm voor zich uit probeerde ze de andere obstakels te weren die in de inktzwarte nacht verborgen lagen. Blindelings holde ze door het donkere bos, zonder hulp van de maan, die achter dichte wolken schuilging.

Het was slechts een kwestie van tijd voordat haar afwezigheid zou worden opgemerkt, en ze zouden niet wachten tot de zonsopgang over een uur aan zou breken om de honden op haar spoor te zetten. Ze waren sterk in het voordeel.

Haar voet bleef steken achter een losliggende boomwortel, en ze klapte keihard voorover op de bosgrond. Higgend bleef ze liggen, met pijnlijke longen en ogen die prikten van de tranen. Ze klemde echter vastberaden haar tanden op elkaar, hees zich overeind en zette haar vlucht voort, zonder te letten op de pijn die door haar hele lichaam schoot.

Ze zouden haar vinden. Ze zouden volharden tot ze haar terug hadden. Dus mocht ze niet stoppen, niet opgeven. Ze zou nog liever doodgaan dan terugkeren.

Er trok een rilling langs haar ruggengraat toen ze ergens in de verte een coyote hoorde janken. Ze bleef abrupt staan toen ze er nog eentje hoorde, en nog een. Er verscheen kippenvel op haar armen toen de hele roedel begon te blaffen en spookachtig te huilen.

De coyotes bevonden zich ergens vóór haar. Ze vormden het enige obstakel tussen haar en het open landschap dat haar vrijheid vertegenwoordigde. Haar mógelijke vrijheid. Toen besepte ze echter dat

de honden die achter haar aan zaten, zich misschien wel door de coyotes zouden laten afschrikken.

Ze kon beter de confrontatie met wilde coyotes aangaan dan zich overgeven aan het lot dat haar wachtte als ze haar terug zouden slepen naar de sekte. De hemel begon al lichter te worden in het oosten, maar het was niet genoeg om helder te kunnen zien. Ze moest echter hoe dan ook in beweging blijven, en dus rende ze roekeloos verder, dikke doornige takken opzijduwend om zich een weg door de dichte begroeiing te banen.

Ze had geen gevoel meer in haar blote voeten. Ze waren verdoofd door de kou en de vele krassen en blauwe plekken. Daar was ze dankbaar voor. Zodra ze weer iets zou voelen, zou ze hulpeloos zijn.

Hoe ver zou het nog zijn? Op gestolen momenten had ze stiekem de kaarten bestudeerd, en een groot risico genomen door de gedeeltes van het terrein te verkennen die tot verboden gebied waren verklaard. Ze wist dat de noordelijke route de kortste weg vormde door het dichte woud dat het terrein omringde. Ze had ieder herkenningpunt in haar geheugen geprent en was vanaf de muren aan de noordkant in noordelijke richting gevlucht.

Maar wat als ze geen rechte lijn had gevolgd? Wat als ze gewoon in kringetjes rondrende? Een snik ontsnapte aan haar bebloede mond, maar ze onderdrukte die door hard en pijnlijk op haar onderlip te bijten.

Toen ze een ander geluid opving, bleef ze abrupt stilstaan. Paniek overspoelde haar, en ze verstijfde van angst. Honden. Ze bevonden zich nog op een afstandje, maar het geluid was onmiskenbaar en klonk haar al te vertrouwd in de oren. Speurhonden. En ze moest door het hele bos bloedsporen hebben achtergelaten, die de getrainde dieren met kinderlijk gemak konden volgen.

Met een snik begon ze weer te rennen, nog radelozer dan eerst. Ze sprong over boomstronken en lage takken, struikelde zeker een

keer of vijf, maar krabbelde iedere keer weer overeind en vervolgde haar bezeten vlucht, voortgejaagd door paniek en jarenlange wanhoop.

Er schoot kramp in haar dijbeen, maar hoewel ze naar adem haptte, negeerde ze de verlamrende pijn. Toen verkrampte ook haar zij. O nee! Ze bleef staan, masseerde de pijnlijke spieren met haar hand en hief haar betraande gezicht naar de hemel.

Help me alstublieft, God. Ik weiger te geloven dat ik de gruwel ben voor wie ze me uitmaken. Dat ik gestraft zal worden voor iets wat mijn keuze niet was. Zij voeren Uw werk niet uit. Dat kan ik niet geloven – dat wil ik niet geloven. Alstublieft. Schenk me Uw genade.

De honden klonken nu dichterbij, en de coyotes kon ze niet meer horen. Misschien hadden ze zich weg laten jagen door het luide geblijf en de omvang van de groep honden die op haar joeg. Een nieuwe aanval van kramp liet haar bijna door haar knieën zakken, en ze besepte dat het niet lang meer zou duren voor ze haar vlucht zou moeten staken.

‘Waarom, God?’ fluisterde ze. ‘Wat voor zonde heb ik begaan?’

Plotseling kwam ze tevoorschijn uit de dichte begroeiing, en ze schrok zo van de open ruimte dat ze struikelde, vooroverviel en terecht kwam op een... grindweg?

Haar vingers grepen in aarde en kiezelstjes. Druppels bloed werden door de grond opgezogen, en vlug veegde ze haar mond en haar neus af met de mouw van haar gescheurde hoody.

Een gevoel van vervoering steeg in haar op. Ze had het gehaald!

Toen krabbelde ze vlug overeind, en ze vermaande zichzelf. Ze had nog helemaal niets gehaald. Ze was het bos uit, dat was alles, en hier in het open landschap was ze kwetsbaarder dan ooit. Maar in elk geval wist ze nu welke kant ze op moest.

Althans, dat hoopte ze.

Ze begon te rennen, maar ging vlug in de berm lopen toen de

steentjes in haar geteisterde voeten staken. Het gras was niet veel beter, maar in elk geval zou ze daar niet zo'n opvallend bloedspoor achterlaten.

Plotseling zag ze een meter of honderd verderop iets staan wat op een klein tankstation met een fruitkraampje leek. Ze ging harder rennen, en haar blik schoot nerveus heen en weer toen ze dichterbij kwam. Ze keek over haar schouder, doodsbang dat ze de honden achter zich zou zien verschijnen. En erger nog... de ouderlingen.

Toen ze niets bespeurde, rende ze verder naar het tankstation, zonder ook maar een idee te hebben wat ze zou doen als ze er eenmaal was. Afgezien van de boeken die ze stiekem had gelezen, de tijdschriften en de kranten, wist ze weinig over de moderne wereld. Die kwam haar vreemd en beangstigend voor, oneindig veel groter dan ze zich kon voorstellen. Maar ze had zichzelf gewapend met alle kennis die ze had kunnen vinden, in voorbereiding op deze dag.

Op haar vrijheid.

Toen ze bij het tankstation kwam, zag ze aan de voorkant een oude vrachtwagen geparkeerd staan, met een laadbak die helemaal bedekt was met zeildoek. Ze keek om zich heen en probeerde vlug haar opties op een rijtje te zetten. Toen hoorde ze stemmen.

Ze dook in elkaar achter de vrachtwagen, moeizaam ademhalend en met een hart dat als een bezetene tekeerging.

'Ik ga deze spullen naar onze kraam in Houston brengen. Ik ben rond twee uur vanmiddag terug. Heb je iets nodig uit de stad, Roy?'

'Vandaag niet, Carl. Maar wees voorzichtig. Het verkeer schijnt vanochtend een puinzooi te zijn, vanwege een botsing op de 610.'

'Doe ik. Pas jij ook goed op jezelf. Ik spreek je later.'

Ze nam vlug een besluit, duwde het zeildoek omhoog zodat de open laadklep zichtbaar werd, en zag tot haar opluchting dat er precies genoeg ruimte was om zich tussen de kisten met fruit en groenten te kunnen verstoppen. Zo snel en zo stilletjes mogelijk hees ze

zich omhoog en kroop in de laadbak, de pijn in haar protesterende lichaam negerend. Het zeildoek schoof ze weer op zijn plek, hopend dat het niet zichtbaar was dat ze ermee had gerommeld, en toen kroop ze zo ver mogelijk naar voren, zodat ze niet uit de laadbak zou tuimelen.

De man die Carl heette, was op weg naar de stad. Die gedachte joeg haar angst aan. Het idee dat ze zou worden opgeslokt door een stad die zo groot was als Houston, was verlamvend. Het zou echter ook in haar voordeel werken. In zo'n drukke stad zou het veel lastiger zijn voor de ouderlingen om haar te vinden. Bovendien konden ze haar moeilijk op klaarlichte dag ontvoeren. Twee dingen die hun weinig moeite zouden kosten als ze bleef waar ze was, in dit landelijke, afgelegen gebied ten noorden van Houston.

Ze hield haar adem in toen de vrachtwagen trilde door de klap waarmee de chauffeur het portier dichttrok, en toen kwam de motor tot leven en reed het voertuig langzaam achteruit. Ze duwde haar vuist tegen haar gezwollen lippen en beet op haar knokkels toen de vrachtwagen stil bleef staan, maar nog geen seconde later kwam hij weer in beweging en merkte ze dat ze de grindweg op reden.

Dank U, God. Dank U wel dat U me niet bent vergeten. Dat U me laat weten dat ik niet ben waar zij me van beschuldigen, en dat U niet zo wraakzuchtig bent als ze U afschilderen.

Hoofdstuk 2

Isaac Washington nam zijn koffie to go en twee bagels in ontvangst en liep het kleine winkelcentrum uit dat een paar straten bij het kantoor van DSS, Devereaux Security Services, vandaan lag. Vanwege de populariteit van de plaatselijke koffiezaak en bakkerij en het feit dat de ochtendspits in Houston op zijn hoogtepunt was, had hij helemaal aan de andere kant van de snelweg moeten parkeren.

Het was maar goed dat het winter was – voor zover het in Houston ooit winter werd – zodat het zweet hem niet over zijn rug liep tegen de tijd dat hij zijn auto bereikte. Er hing een kilte in de lucht, het restant van het koudefront van de afgelopen nacht, en dat was een welkome afwisseling voor de drukkende hitte van de zomer en de herfst.

Hij was bijna bij zijn SUV toen het hem opviel dat het portier aan de bestuurderskant openstond. Wel verdorie! Hij vergat de helft van de tijd om de auto op slot te doen, en als hij even snel ergens naartoe moest, liet hij zijn sleutels regelmatig in het contact zitten.

Hij zette zijn koffie en bagels op de grond, trok vlug zijn wapen en verschool zich tussen twee auto's. Langzaam sloop hij naar voren, gebukt, en slalomde tussen de geparkeerde auto's door naar de SUV.

Toen hij er bijna was, sloop hij met een omtrekkende beweging om de SUV heen, met de bedoeling de schurk die zijn auto probeerde te stelen van achteren te verrassen en hem met zijn pistool klem te zetten tegen het open portier.

Voorzichtig richtte hij zich op, zodat hij de dader goed kon bekijken. Hij fronste zijn voorhoofd toen hij een tengere gedaante zag, gekleed in een versleten sweater met een capuchon. De spijkerbroek die de jongen droeg, was er al niet veel beter aan toe, en zijn hoofd

ging schuil onder de capuchon. Afgaande op zijn lengte, was het een tiener die de auto wilde stelen om er voor de lol een ritje in te maken.

Wie het ook was, hij bakte er weinig van. Hij keek niet eens om zich heen om te zien of de eigenaar – of iemand anders – hem in de gaten had. Toen hij aanstalten maakte om de auto in te stappen en achter het stuur te kruipen, besepte Isaac dat hij direct actie moest ondernemen. En nu maar hopen dat het joch niet gewapend was.

‘Geen beweging,’ zei hij, en hij stapte naar voren, met zijn pistool op de rug van de jongen gericht.

Het tengere lichaam verstijfde, en de tiener draaide zich langzaam naar hem toe. Alle lucht ontsnapte in een krachtige ademtocht uit zijn longen toen hij het ‘joch’ zag dat zijn auto probeerde te jatten.

Een jonge vrouw staaarde hem met grote angstige ogen aan. Ze was onnatuurlijk bleek, waardoor het bloed en de zwellingen rond haar mond en neus nog meer opvielen. Ondanks haar versleten, jongensachtige kleding en ondanks de toestand waarin ze verkeerde, kon hij maar één ding denken: dat hij een engel moest zijn tegengekomen.

Lokken lichtblond haar staken onder haar capuchon uit en omlijstten haar beschadigde maar verder perfecte tere huid. Het bloed paste totaal niet bij haar uitstraling. Toen zijn blik omlaaggleed, zag hij dat ze verdorie niet eens schoenen droeg. Niet dat het vroom, maar het was te koud om op blote voeten en zonder jas rond te lopen.

‘Doe me alsjeblieft geen kwaad,’ fluisterde ze met trillende lippen.

Haar hele lichaam beefde, en ze hield haar handen in een gebaar van overgave omhoog. Zijn boosheid en verontwaardiging over het feit dat iemand zijn auto probeerde te stelen, maakten plaats voor een sterk beschermingsinstinct – en woede bij het idee dat iemand zo’n kleine, onschuldig ogende vrouw kwaad had gedaan.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij vriendelijk, terwijl hij zijn pistool weer in de holster stak.

Er laaide angst op in haar kristalheldere blauwe ogen. Het was een tint die hij nog nooit eerder had gezien. In combinatie met het zijdezachte blonde haar en de tere lichte huid deed ze hem opnieuw sterk aan een engel denken.

‘Dat... Dat kan ik je niet vertellen,’ stamelde ze.

Zijn gezicht verzachtte. ‘Zit je in de problemen? Ik kan je helpen. Dat is mijn werk, mensen helpen die in de problemen zitten.’

Nadrukkelijk schudde ze haar hoofd. ‘Laat me alstublieft gewoon gaan. Het spijt me van...’ Ze stopte en gebaarde zwakjes naar zijn auto. ‘Ik wist gewoon niet wat ik anders moest doen.’

‘Liefje, volgens mij heb jij niet goed in de spiegel gekeken,’ zei hij vriendelijk. ‘Je zit onder het bloed en de blauwe plekken, en je bent niet gekleed op het weer. Je hebt niet eens schoenen aan.’

‘Ik moet gaan,’ fluisterde ze. ‘Ik kan hier niet blijven.’

Hij voelde aan dat ze op het punt stond om te vluchten en deed een stap naar voren. Hij had geen idee waarom het zo belangrijk voor hem was om haar hier te houden, maar hij kon de mysterieuze vrouw toch niet zomaar laten vertrekken, gezien de toestand waarin ze verkeerde?

Ze kromp ineen, een reactie die waarschijnlijk instinctief was, en niet bewust. Zijn gezicht veranderde in een donderwolk bij de gedachte dat iemand haar iets had aangedaan waardoor ze bang was voor een onbekende. Aan de andere kant begreep hij het wel. Ze hadden elkaar niet onder de gunstigste omstandigheden ontmoet. Hij had haar tenslotte onder schot gehouden.

‘Kom, dan koop ik iets te eten voor je. Ik kom net uit het koffiezaakje in het winkelcentrum, maar toen ik mijn portier open zag staan, heb ik mijn koffie en bagels achtergelaten. Ik denk dat jij ook wel iets warms lust.’

Hij las het verlangen in haar ogen toen hij het over eten en warme koffie had, en automatisch gleed zijn blik over haar tengerere figuur. Het ontging hem niet hoe mager ze was. De wallen onder haar ogen leken erop te duiden dat ze niet alleen voedsel, maar ook slaap tekort was gekomen.

Godallemachtig. Alles wees erop dat ze het slachtoffer was van misbruik. Een vriendje? Haar echtgenoot? Hemel, misschien was het haar vader wel. Ze zag er jong genoeg uit om een tiener te zijn. Alleen haar ogen gaven de indruk dat ze ouder was. Het waren ogen die te veel hadden gezien. Die ouder waren dan haar jaren. Ze gaven hem het idee dat ze een harde leerschool had gehad en dat het leven niet vriendelijk voor haar was geweest.

‘Ik zweer dat ik je geen kwaad zal doen,’ zei hij op de geruststellende toon die je tegen een schuw dier zou gebruiken. ‘Ik ben absoluut niet van plan om de politie te bellen, of om je aan te geven wegens poging tot autodiefstal.’

Bij het horen van het woord ‘politie’ werd haar gezicht nog bleker, en hij had meteen spijt van zijn ondoordachte woorden.

Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar op dat moment hoorde Isaac het bekende fluiten van een kogel, en de auto naast hem schudde op zijn wielen toen het schot de voorband trof. De echo van het schot weerklonk luid in de verte.

‘Zoek dekking!’ riep hij, duikend naar de vrouw.

Hij sloeg zijn armen om haar middel en wierp zich samen met haar op de grond, zodat hij haar lichaam met het zijne kon bedekken. Toen hij naar zijn eigen wapen reikte, ketsten nog meer kogels af op zijn SUV en de auto die ernaast stond, en toen explodeerde er pijn in zijn borst.

Zijn mond viel open van de schok, en even kon hij zich niet verroeren. Toen vloeide de kracht uit zijn benen en zakte hij als een leeggelopen ballon in elkaar. Hij kwam met een doffe klap naast de vrouw op de grond terecht.

‘Nee. Nee!’ riep de vrouw met schorre stem. ‘Nee, nee, néé!’

Haar gezicht verscheen boven het zijne, en de bezorgdheid en de angst maakten haar gelaatstrekken nog uitgesprokener dan eerst. Hij werd overspoeld door een gevoel van shock en mislukking terwijl hij beseftte dat zijn lichaam het begon te begeven. Zou dit werkelijk het einde zijn, na alles wat hij de afgelopen jaren had meege maakt en bevochten?

‘Luister,’ bracht hij uit, geschrokken vaststellend dat zijn stem niet meer was dan een schor gefluister. ‘Kruip in mijn svv. De sleutels zitten in het contact. Maak dat je hier wekomt. Breng jezelf in veiligheid. Mij kun je niet meer helpen, ik ga dood.’

‘Nee!’ protesteerde ze. ‘Dat laat ik niet gebeuren! Dat weiger ik!’

Ze krabbelde op handen en voeten naar hem toe, en plotseling bevond haar gezicht zich vlak boven het zijne. Haar blauwe ogen flitsten, en een waterval van lichtblonde krullen tuimelde omlaag toen haar capuchon naar achteren viel. Wild tastte ze met haar handen over zijn bebloede borst.

‘Vlucht,’ bracht hij uit, kuchend en half stikkend in het bloed in zijn mond.

Ze deed haar ogen dicht, en er verscheen een diepe rimpel in haar voorhoofd. Hij hapte naar lucht toen ze haar handpalmen hard tegen zijn borst duwde.

Het was alsof hij door bliksem werd getroffen. Een elektrische schok. Zijn hart haperde en bleef even stilstaan, en zijn zicht werd wazig. Haar tere gelaatstrekken kon hij nog maar nauwelijks onderscheiden.

Hij hield op zich tegen het onvermijdelijke te verzetten – de dood. Hij ontspande, verwachtend dat het einde elk moment kon komen, zich overgevend aan de kou die door zijn lichaam kroop. Toen werd hij echter tot bewustzijn gewekt door een wonderbaarlijke gewaarwording. Warmte. De heerlijkste warmte die hij ooit in zijn leven

had gevoeld, sijpelde langzaam door zijn aderen en verspreidde een fluistering van hoop, van een nieuw begin.

Hij probeerde iets te zeggen, te protesteren, te vragen of dit het einde was, maar hij kon alleen maar naar lucht happen terwijl zijn zicht helderder werd en hij de ondraaglijke inspanning zag die zich op haar gezicht aftekende.

Hij had nog nooit zo iets fantastisch gevoeld. Het was alsof hij van binnenuit werd verwarmd. Zijn zwoegende hart en longen leken te ontspannen, en er was geen pijn meer, alleen... een heropleving. Alsof een chirurg zijn handen in zijn borst had gestoken en de dodelijke schade die de kogel had aangebracht zorgvuldig herstelde.

Hij bracht zijn hand omhoog, stomverbaasd dat hij de kracht had om dat voor elkaar te krijgen. Gretig zoog hij zuurstof in zijn longen, verwonderd dat hij niet alleen geen pijn meer voelde, maar ook dat hij datgene wat hij ervaarde niet kon beschrijven. Geen enkel medicijn, verdovend middel of pijnstiller kon zo'n wonderbaarlijk gevoel teweegbrengen.

Hij sloot zijn vingers om haar pols in een poging om haar te laten stoppen met wat ze dan ook aan het doen was. Ze verkeerde in gevaar. De schutters waren nog in de buurt. Het zou kunnen dat ze het nog steeds op haar voorzien hadden.

Zodra hij haar aanraakte, gingen haar ogen met trillende oogleden open, en die van hemzelf werden zo groot als schoteltjes toen hij de wilde werveling van flitsende kleuren zag die haar lichtblauwe irissen aan het oog onttrokken.

'Niet doen,' siste ze tussen haar opeengeklemd tanden door. 'Ik ben nog niet klaar. Laat me het afmaken. Ik weiger je hier te laten sterven.'

Hij haalde zijn hand weg, verdwaasd over datgene waar hij getuige van was – nee, wat hij erváarde. Hij had gedacht dat niets hem zo langzamerhand nog van zijn stuk zou kunnen brengen, hem zou

kunnen verrassen. Toch had hij zich deze kracht, deze vaardigheid, in zijn stoutste dromen niet kunnen voorstellen. Alleen God had toch de macht over leven en dood?

Maar nee, dat was niet waar. Mannen en vrouwen vermoordden elkaar elke dag. Mensen speelden veel vaker een doorslaggevende rol in de dood dan in het leven, en toch was deze vrouw...

Er voer een huivering door zijn lichaam, en de bovenste helft ervan schoot een stukje omhoog, alsof hij een elektrische schok toegevend had gekregen. Hij voelde het koude beton door zijn met bloed doorweekte jack en beseftte dat hij het warm had. Dat hij leefde. En dat hij ademde.

Hij staaarde de jonge vrouw vol ontzag aan, maar het enige wat hij in haar sprekende ogen las, was pure wanhoop. Ze haalde haar handen weg, trok haar knieën tegen haar borst en hield ze stevig vast terwijl ze naar voren en achteren wiegde. Dikke tranen gleden over haar wangen.

Het besef kwam snel. Door hem te redden – door hem te genezen – had ze haar kans om te vluchten opgegeven. De berusting op haar gezicht brak zijn hart, hoe verwonderd hij ook was over zijn eigen herstel. Voorzichtig liet hij zijn hand over zijn borst glijden en bekeek zijn vingers. Er kleefde bloed aan, maar dat kwam van zijn kleding. Zelf bloedde hij niet langer. Er zat geen gapende wond meer in zijn borst. Hij voelde zich nog wel zwak, of misschien kwam dat door de shock – onder de omstandigheden zou dat niet zo vreemd zijn. In elk geval was hij niet in staat om zichzelf en haar de SUV in te slepen en ervandoor te gaan. Dat zou alleen maar fataal aflopen voor hen beiden. Ze had maar één kans: maken dat ze wegkwam en hem achterlaten.

Hij stak zijn hand uit, pakte haar enkel vast en schudde er zachtjes aan om haar aandacht te trekken. Ze keek hem met doffe ogen aan, en hij gebaarde naar zijn auto. 'Schiet op, voordat ze hier zijn! De sleutels zitten erin. Vlucht!'